

**IJS &
STEEN**

**Voor Erin Black, mijn geweldige redactrice.
Jouw inzicht, aanmoediging en toewijding halen het beste in mij
en in mijn verhalen naar boven.
Dank je wel.**

Eerste druk 2015

Copyright © 2015 by Victoria Scott

Oorspronkelijke titel: *Salt & Stone*. All rights reserved.

Published by an arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2015 vertaling: Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images, Shutterstock

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6808 6 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

IJS & STEEN

VICTORIA
SCOTT

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

Leopold / Amsterdam

DE ZWAVELLOOP B.V.

Pandora's van deelnemersgroep C

Pandora: KD-8

Type: Vos, klein formaat

Vaardigheid A: Verdubbeling

Toegewezen aan: Tella Holloway

Kleur: Rood

Pandora: RX-13

Type: Arend

Vaardigheid A: Onzichtbaarheid

Vaardigheid B: Nautisch

Toegewezen aan: Harper Shaw

Kleur: Groen

Pandora: M-4

Type: Leeuw

Vaardigheid A: Vlammen

Toegewezen aan: Guy Chambers

Kleur: Oranje

Pandoranummer: EV-0

Type: Olifant, klein formaat

Vaardigheid A: H₂O

Toegewezen aan: Olivia Finch

Kleur: Blauw

***Pandoranummer:** Z-54

Type: Cheeta

Vaardigheid A: Nachtvisie

Toegewezen aan: Jaxon Levine

Kleur: Groen

**vervallen*

Pandora: BK-68

Type: Varken

Vaardigheid A: Hypnotiseren

Toegewezen aan: Braun Kirkland

Kleur: Groen

WSCHEIDING

EEN

Ik ben sterker dan vroeger.

Zes weken geleden was ik een meisje van zestien dat in Montana woonde, wier broer op sterven lag. Negen maanden daarvoor was ik met mijn beste vriendin in Boston aan het shoppen, en kozen we de perfecte kleur lipgloss uit. Ik was het meisje dat dol was op Griekse salade zonder ui, die mijn vriendinnen altijd een berichtje stuurde wanneer er uitverkoop was bij Express, en die een kast vol had met glitter. Wat nou? Een meisje heeft glitter nodig.

Toen mijn broer Cody niet nog eens opschepte van het gehaktbrood met jus en hij begon af te vallen, dacht ik dat dit Iets Groot was. Dit was de tragedie waar ik mee moest leren omgaan: mijn broer zien afglijden, en mijn familie die met hem meeging.

Ik deed mijn best om dapper te zijn, om vrolijk te kijken als er niets was om vrolijk om te zijn. Ik maakte grapjes in de spreekkamer van de dokter zodat Cody niet meer zo bang was en kon lachen: dag, angst. Leuk je gekend te hebben. Ik heb je niet meer nodig, want mijn zusje is bij me.

Nu doe ik mee aan de Zwavelloop in een poging Cody's leven te redden. Ik dacht dat we slechte kaarten hadden gekregen omdat Cody ziek was geworden. Maar soms zijn er slechtere kaarten dan een ziekte, en dat zijn de kaarten die uitzicht bieden op een sprankje hoop. Dat is het probleem met het leven: wanneer je slechte kaarten krijgt, ga je ervan uit dat het niet nog erger kan worden.

En dan word je opeens met je neus op de feiten gedrukt omdat je zo naïef bent.

Ik was niet in de wieg gelegd om door het oerwoud te rennen, of om door de woestijn te trekken terwijl de zon op mijn wangen brandt.

Maar, zoals ik al zei...

Ik ben nu sterker dan vroeger.

TWEE

Guy Chambers kijkt bezorgd. En wanneer hij bezorgd is, ben ik dat ook. Natuurlijk is het lastig om met Guy in de buurt iets anders dan verliefd te zijn. Zelfs in de hitte van de woestijn, met ontzettende jeuk aan het litteken op mijn buik, zou ik hem nog op een ijslolliestokje hebben kunnen schuiven om hem op te likken. Jammie.

‘Tella,’ zegt hij. Het klinkt dringend.

In mijn oren klinkt het meer als Te-llla.

Guy houdt zijn hoofd schuin, alsof hij niet weet of ik wel luister, en dat doe ik dan ook niet. Al een week zijn we in het kamp in de woestijn om ‘bij te komen’. Maar dat is moeilijk als we de dagen aftellen tot het moment dat de Zwavelloop verdergaat.

De Zwavelloop kent vier ecosystemen: het oerwoud, de woestijn, de zee en de bergen. Of eerst de bergen en dan de zee. Twee ecosystemen hebben we inmiddels achter de rug, twee zijn er nog over. We zijn op de helft. Hoera! Vreugdedansje.

Alleen is het moeilijk om positief te zijn over hoe ver we zijn gekomen als we strijden om het Medicijn. Het Medicijn is iets wat voorkomt dat onze dierbaren het loodje leggen. En onderweg zijn we al vrienden en vriendinnen kwijtgeraakt. Erger nog, de mensen die achter deze wedstrijd zitten zijn degenen die onze dierbaren ziek hebben gemaakt, hoewel ze net doen alsof ze grote helden zijn. En de grote finale? Het tweede ecosysteem waar we doorheen moesten, was zwaarder dan het eerste, en dat maakt me niet bepaald optimistisch over wat er nog komen gaat.

Guys leeuw, zijn Pandora, gromt zacht. Het lijkt net alsof hij geërgerd is dat ik niet naar zijn Deelnemer luister. Mijn eigen Pandora gromt terug, en dat is grappig, want het geluid wordt voortgebracht door een zwart vosje dat tien keer kleiner is dan de leeuw. Ik pak Madox, mijn Pandora, op en doe mijn best me te concentreren op wat Guy zegt.

‘Wat is er?’ vraag ik in de hoop achteloos te klinken, zodat hij minder bezorgd gaat kijken.

‘Volgens mij maken ze zich klaar om ons ergens anders heen te brengen.’

‘Ons ergens anders heen te brengen?’ herhaal ik, en ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Alsof we vee zijn.’ Mijn bloed kookt bij de gedachte dat deze monsters ons opdracht hebben gegeven de Pandora’s van andere Deelnemers te doden om mee te mogen doen aan de rest van de wedstrijd. Ik kan maar niet vergeten dat ik een mes heb gestoken in de toch al stervende Pandora van Levi, ook al was het op verzoek van Levi’s broer.

Guy doet alsof hij een lok haar uit mijn gezicht wil strijken, zoals mannen dat doen in liefdesromannetjes. Niet dat ik daar verstand van heb, hoor. Niet dat ik die flutromannetjes uit het nachtkastje van mijn moeder heb gepikt om ze te verslinden terwijl ik me volstopte met zoutjes.

Voordat Guy kan veranderen in een boekenheld, laat hij zijn hand zakken. Misschien omdat ik mijn haar heb afgeknipt en er nu alleen de veer met blauw en groen overblijft om te liefkozen. Die veer heb ik van mijn moeder gekregen; het is de veer die mijn grootmoeder ooit in haar haren droeg. Of misschien is Guy weer afstandelijk. Ik dacht dat we die fase inmiddels wel hadden gehad, maar de laatste dagen ben ik daar niet meer zo zeker van.

Guy strijkt met zijn hand over zijn gladgeschoren wang. Niet dat die wang nog lang gladgeschoren zal zijn. ‘Ik heb het gevoel dat er iets gaande is. We zijn hier lang genoeg geweest. Het wordt tijd.’ Even zwijgt hij, hij bijt op zijn wang. ‘Hoor eens, Tella...’

Te-llla.

‘Vergeet wat ik heb gezegd,’ gaat hij zacht verder. Hij haalt zijn hand door zijn donkere haar, dat er ook na de barre tocht door het oerwoud en de woestijn nog heel hip uitziet. ‘Ik ga je niet...’

‘Dit hebben we al besproken,’ val ik hem in de rede. ‘Ik probeer te winnen, voor mijn broer. En daarna ga ik jou helpen om een einde te maken aan de wedstrijd...’ Ik kijk om me heen naar de andere Deelnemers, naar hun afgepeigerde gezichten, hun hangende schouders. Ik bestudeer de Pandora’s die bij hen zitten, verslagen en verwond in

hun pogingen de Deelnemers te helpen overleven. ‘Ik ga je helpen een einde te maken aan de wedstrijd, zodat niemand dit ooit nog hoeft te doorstaan.’

De goedgezak die eruitziet als een stoere marinier knikt, al kan ik aan hem zien dat hij niet helemaal overtuigd is. En dat uiteindelijk, als ik als een van de laatste vijf Deelnemers ben overgebleven en word uitgenodigd om voor de Zwavelloop te werken – hij me kan beschuldigen van vals spelen, en dan kan ik niet meer meedoen. Als we er tenminste van uitgaan dat je kunt vals spelen, want dat kan vast niet.

‘Hé! Gaan we weg? Gaan de Rambo’s weg?’ Dat is Jaxon, een vriend van me. Hij heeft een blauw vlaggetje, van het soort dat ons helpt het kamp te vinden, om zijn hoofd gewikkeld. Zijn blonde krullen komen er springerig bovenuit. Als hij ziet dat ik naar het vlaggetje kijk, zegt hij: ‘Net als Rambo.’ Hij houdt zijn armen op alsof hij een machinegeweer heeft en Guy doorzeeft met kogels.

Guy kan er niet om lachen.

Olivia klampt zich vast aan Jaxons been. Olivia is een meisje van tien jaar oud en met precies negen vingers. Ze laat die vingers aan iedereen zien, of ze er nu om gevraagd hebben of niet. Een blauwgrijze slurf wikkelde zich om haar middel.

‘Niet doen,’ zegt Olivia tegen haar olifant. Al weet ik best dat ze het fijn vindt als haar Pandora haar knuffelt. Jaxon kijkt vol verlangen naar haar olifant, EV-O. Zelf is hij zijn Pandora kwijtgeraakt in de woestijn, toen een van de Deelnemers uit onze groep zelf een Pandora bleek te zijn en Jaxons dierlijke metgezel opvrat.

En dan denken de lui van de wedstrijd dat we in het kamp kunnen ‘bijkomen’.

Kom op, zeg.

‘En?’ vraagt Jaxon nog eens. ‘Gaan we hier weg?’

Guy knikt, alsof hij het zeker weet, maar ik begrijp niet hoe hij dat dan weet. Maar goed, als Guy zou zeggen dat de volgende etappe op de maan is, zou ik op zoek gaan naar de shuttle. Hij kijkt uit over de woestijn alsof daar het antwoord te vinden is. ‘Er wordt gepraat.’

‘Schandalig.’ Breed lachend knikt Jaxon met zijn hoofd.

Guy zucht eens, en ik kijk hem in de ogen. Blauwe ogen. Niet blauw zoals de zee bij vloed, of de hemel op een zomerse middag. Het soort blauw waardoor je je adem inhoudt. Ik vind het fijn als Guy zijn blik op me richt. Die kleur blauw zou de wereld op zijn knieën kunnen brengen, maar ik verdrink er graag in.

Een grote hand met glanzende nagels komt op Jaxons schouder terecht. ‘Een dezer dagen brengt hij je om,’ zegt een verrassend zachte stem.

Guy spert zijn ogen wijd open. Hij kijkt naar iets achter Braun, en ik draai me om om te zien wat zijn aandacht heeft getrokken. Net buiten het kamp staan de twee mannen die voor de Zwavelloop werken, allebei met een oranje vlaggetje in de hand. Met die vlaggetjes in de hand maken ze met de neus van hun laarzen een heel grote cirkel in het zand.

Ik hoor het voordat ik het zie: het onmiskenbare *swoesj-swoesj-swoesj* van een naderende helikopter.

DRIE

De helikopter is als een kraai tegen een zee van blauw. Als hij dichterbij komt, lijkt hij meer op een veeg zwarte verf, iets wat ik met mijn duim uit de lucht kan vegen. En dan lijkt hij op wat hij is: een teken van hoop. Of van angst.

De Deelnemers komen uit de hutten naar buiten. Ze houden hun hand boven hun ogen en kijken naar het metalen monster dat boven hun hoofd hangt. Er wordt zand opgeworpen, het prikt tegen mijn huid. Maar erger dan de aldoor maar stralende zon is het niet. De spaarzame begroeiing word platgedrukt tegen de grond, en ik ga ook liggen.

Iemand pakt mijn elleboog beet en roept iets in mijn oor. Het is Guy, maar ik zou hem niet kunnen verstaan boven het lawaai van de rotors uit, al sprak hij telepathisch. Een zenuwachtige bruine snuit drukt tegen mijn arm, en ik begraaf mijn hand in de dikke berenvacht. AK-7 is een Pandora in de vorm van een grizzlybeer, en hij is ook zo breed als een grizzlybeer en heeft de scherpe tanden van een grizzlybeer. Zijn vorige eigenaar deed heel lelijk tegen hem, en hoewel ik mijn best heb gedaan om hem te laten zien dat ik hem geen pijn zal doen, blijft hij op zijn hoede. Ik heb AK-7 aangenomen als mijn eigen Pandora, maar ik vind het lastig om niet de vorige eigenaar Titus voor me te zien wanneer ik over zijn bruine vacht strijk, en het is ook lastig om te vergeten dat Titus stierf terwijl hij probeerde mij te doden. In elk geval weet ik dat hij niet meer terugkomt, en dat de groep Deelnemers met wie hij samenspande, de Triggers, uiteen is gevallen.

Terwijl er wordt gezwaaid met de oranje landingsvlaggetjes wordt de helikopter neergezet, en nu er geen wind van de rotorbladen meer is, is het griezelig stil. Een van de mannen van de Zwavelloop komt aangejogd. Hij doet de deur van de helikopter open, en tegelijkertijd trekt Guy me naar achteren. Braun, Olivia en Jaxon volgen ons. De Pandora's gaan voor ons staan, en Madox steekt zijn natte neusje in de lucht.

‘Niet te dichtbij,’ waarschuwt Guy niemand in het bijzonder.

De piloot stapt uit, sierlijk als een ballerina. Ze draagt een strakke oranje rok en een gesteven wit shirt. Aan haar voeten heeft ze bruine, gehakte laarsjes. Zodra ze een stap in het zand zet, wankelt ze, en de man die de deur heeft opengedaan, biedt haar zijn arm aan. Die neemt ze met een hartelijke lach aan. De grote koptelefoon gooit ze terug in de helikopter.

De andere man, de lange met de grote oren en het weinige haar, steekt zijn hand in de helikopter en trekt een doos naar voren. Die doos tilt hij eruit, waarvoor hij veel kracht zet vanuit zijn rug, en iedereen weet dat dat niet al te best is. Met zijn drieën – die ene met de doos in zijn armen – lopen ze naar de grootste hut van het kamp. De landingsvlaggetjes zijn vergeten. De groen met blauwe deken voor de ingang van de hut duwen ze opzij, en even later zijn ze uit het zicht verdwenen.

De zon gaat onder op deze zesde avond van onze rustweek. De twee weken die we kregen om het kamp te bereiken, zijn voorbij. Niemand mag het kamp meer in na het verstrijken van die veertien dagen. Dat mocht niet in het oerwoud, en ook niet in de woestijn. Ik denk aan degenen die nog in de woestijn zijn. Maar Guy zegt dat ik daar niet bij moet stilstaan. Hij lijkt dingen makkelijk uit zijn hoofd te kunnen zetten, en daar maak ik me zorgen over.

‘Laten we gaan slapen,’ merkt Guy op. ‘Morgen worden we weggebracht.’

Hij zegt het vol vertrouwen. Daardoor krijg ik de pest aan hem. Maar dan kijkt hij me aan, en zijn ferme kaken, zijn jukbeenderen, zijn schouder, vertellen me allemaal dat ik me niet druk hoeft te maken. Daarom, en ook omdat hij de Deelnemer is die het vindingrijkst is. Zijn vader heeft hem over de Zwavelloop verteld, zijn vader heeft hem getraind om die van binnenuit kapot te maken. Ik beschouw de beschadigde linker oorlel en het litteken door zijn rechterwenkbrauw als aandenkens aan die training.

‘Kunnen we in plaats van slapen niet praten over waarom een onbekende vrouw in het kamp is verschenen, een vrouw die misschien supersexy is, maar misschien ook niet?’ stelt Jaxon voor.

‘Meen je dat nou?’ Braun grinnikt. ‘Ze hoort erbij.’

‘Ze hoort bij hén,’ zegt Jaxon terwijl hij zijn kraag omhoog zet.

Olivia zucht. ‘Doe je kraag naar beneden, sukkel. Niemand zet hem nog op.’

Guy loopt naar zijn hut, de hut die ik de afgelopen dagen met hem heb gedeeld, en Olivia, Jaxon en Braun lopen achter hem aan. Jaxon raptelt maar door over de vrouw in het oranje die hij best zou kunnen versieren, en we doen alsof we niet doorhebben dat zijn hart nog gebroken is na het vertrek van Harper. We weten dat omdat hij heel vaak haar naam laat vallen, en in de avond kijkt hij uit over de woestijn alsof ze opeens als een vuurvliegje zal komen aanfladderen.

Harper heeft de tweede etappe van de wedstrijd gewonnen. Omdat ze had gewonnen, kreeg ze voor vijf jaar het Medicijn voor haar zieke dochtertje. Maar voordat het Medicijn kon worden gebruikt, stierf het meisje, en daarom gaf Harper het Medicijn aan Caroline. Voordat Harper uit het kamp vertrok, schreef ze een briefje. En in dat briefje vertelde ze dat ze zou terugkeren om mij te helpen winnen.

Ik weet niet of ze daartoe wel in staat zal zijn, en ik had liever gehad dat ze geen belofte had gedaan die ze niet kan nakomen. Want soms volg ik Jaxons blik en dan hoop ik dat haar blonde haar, groene ogen en enorme doorzettingsvermogen zomaar ineens verschijnen.

Uiteindelijk wuift Guy Olivia, Braun en Jaxon weg. Ze gaan met hun Pandora’s bij een brandende toorts zacht zitten praten terwijl de zon ondergaat en de nacht verkoeling brengt.

‘Binnen,’ zegt Guy tegen me, en hij gaat me voor de hut in. Zodra we in het kamp waren, heeft Guy deze hut geclaimd. Het is de hut waarin ik bijkwam nadat Braun me van de rotsformatie naar het kamp had gedragen. Het is de hut waarin ik bijkwam nadat ik had geholpen Titus te doden. Er sliepen ook andere Deelnemers in de hut, maar Guy maakte goed duidelijk dat de hut in de schemering van hem en mij was.

Wanneer Guy iets zegt, wordt er naar hem geluisterd. Niet omdat hij bits is, maar omdat iedereen op zoek is naar een leider, of ze dat nou wil-

len toegeven of niet. En Guy straalt iets van veiligheid uit wanneer hij vertelt wat hij wil.

Ik zit op het smalle bed met Guy naast me, en zijn arm raakt de mijne. Ik krijg er kippenvel van, en ik weet heel zeker dat dat niet komt omdat de temperatuur is gedaald. ‘We zouden de anderen over ons plan kunnen vertellen,’ fluister ik.

Hij kijkt me kwaad aan, en mijn maag krimpt ineen. ‘Dat zou de anderen in gevaar brengen,’ zegt hij. ‘En dat zou ik niet willen.’ Ik slaak een zucht, want ik weet wat hij bedoelt. Over dat anderen gevaar laten lopen. Guy werkt het liefst alleen, dat is zijn strategie. Een onemanshow. Doen, of doodgaan, als het alleen hem betreft. Daarom deed hij zijn best me niet te laten meedoen met zijn persoonlijke kruistocht. ‘Ik ga vanavond rondhangen bij de grote hut, om te kijken of ik nog iets te weten kan komen.’ Hij bestudeert mijn gezicht, heel langzaam laat hij zijn blik erover dwalen. Vol verwachting knijp ik mijn lippen op elkaar. Misschien wil ik dat hij zijn aandacht op mijn mond richt, ik zou het niet weten.

Guy heeft niet meer met me gezoend sinds hij me zijn plannen voor de Zwavelloop heeft verteld. Ik zou liegen als ik zei dat ik dat niet kwetsend vind. Mijn broer Cody staat dan wel op de eerste plaats, maar het was fijn om te denken dat er hier iemand om me gaf.

‘Jij blijft hier,’ zegt Guy.

‘O nee, ik ga met je mee.’

‘Tella, je moet doen wat ik zeg als je wilt dat het werkt.’

Misschien komt het door zijn afstandelijkheid van de laatste paar dagen, of dat hij heeft beloofd me nooit in de steek te zullen laten. Maar ik erger me aan wat hij zegt. ‘Waarom?’

‘Omdat ik wil dat je in leven blijft, en omdat ik niet wil dat je onnodige risico’s neemt.’

‘Jij hoeft me niet in leven te houden, dat is je taak niet.’

Er verschijnt een glimlach op Guys gezicht. ‘Dan maak ik het mijn taak.’

Madox draaft naar Guy toe en gromt speels. Guy slikt zijn glimlach in en steekt zijn hand naar hem uit. Maar Madox draait zijn kopje weg

en wil zijn genegenheid niet, alleen die van mij. Nou ja, iets lekkers zou hij wel van Guy aannemen. ‘Kom op, vosje,’ zegt Guy tegen Madox. ‘Je zou heel veel van me moeten houden.’

Nu moet ik lachen. ‘Dat zou eigenlijk wel moeten, hè?’

Madox laat Guy aarzelend aan zijn oor krabbelen. ‘Nou ja, als ik er niet was geweest, zou je Deelnemer nog in het oerwoud zitten,’ zegt Guy tegen Madox.

Ineens wordt het benauwd in de hut, en ik vertrek mijn gezicht omdat zijn woorden pijn doen. Ik besef dat hij me niet bewust wilde kwetsen. Maar dat deed hij wel. Guy grinnikt en lacht naar me, en ik doe mijn best om terug te lachen.

Ik heb zes weken onder zware druk met Guy meegemaakt, en toch is dit ene zinnetje moeilijker om overheen te stappen dan het grootste obstakel dat we onderweg tegen zijn gekomen. Denkt hij dat van me? Dat ik het meisje ben dat moet worden gered? Het meisje dat hier alleen maar is dankzij hem?

Als ik heel eerlijk moet zijn, heb ik daar de laatste paar dagen veel over nagedacht, vooral omdat hij me heeft gered van Titus en de Triggers. Wat zou ik moeten zonder Guy in de buurt? Zou ik dan nog een kans maken om te winnen, om te overleven? Ik weet niet goed waarom wat hij zei me zo raakte.

Of eigenlijk weet ik dat wel.

Want het is de waarheid.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Ik knik en trek een ontspannen gezicht met een glimlachje erop. ‘Ik blijf wel hier terwijl jij rondneust.’

‘Fijn,’ zegt hij opgelucht. ‘Dat is mooi.’ Even lijkt het erop dat hij mijn hand wil pakken. Maar nee, hij staat op en verdwijnt als een soort spook door de deken voor de deur, en hij neemt mijn trots met zich mee.

VIER

Zodra Guy weg is, voel ik me helemaal alleen. Nou ja, op Madox na. Mijn Pandora doet tussen mijn benen een dutje, op de deken met de tong uit de bek, in een plasje kwijl.

Gezellig.

Bijna meteen neem ik het gesprek met Guy door. Guy denkt dat ik dankzij hem helemaal tot hier ben gekomen. En dan vraag ik me af: wat zou er gebeuren met de missie om een einde aan de wedstrijd te maken als hij er niet was? Het feit dat ik onzeker ben, maakt me misselijk. Het feit dat Guy er waarschijnlijk niet van overtuigd is of ik wel door kan zetten, maakt het allemaal alleen nog maar erger. En ik weet niet wat ik eraan kan doen. Ik heb Guy nodig. Nee, dat klopt niet. Guy is een bonus. Een bonus waar ik veel om geef. Maar misschien moet ik voortaan meer op mezelf vertrouwen.

Ik kom uit bed en loop door de hut. Ik stap over de slapende lichamen heen, die een beetje bewegen en klagerige geluidjes maken. Iemand zegt zonder zijn ogen te openen dat ik hem maïs moet brengen. Van alle dingen waarvan ik zou willen dat iemand het me bracht in mijn droom, staat maïs niet boven aan mijn lijstje.

Madox schiet van het bed af en springt ook over de slapende lichamen heen.

‘Moeten we achter Guy aan gaan?’ vraag ik fluisterend aan Madox.

Hij houdt zijn kopje schuin, alsof hij denkt dat ik gek ben geworden.

En dan schiet me te binnen dat we niet op deze manier met elkaar communiceren. *Moeten we achter Guy aan gaan?* zeg ik in gedachten tegen Madox.

Hij gaat rechtop zitten en kwispelt niet meer. We communiceren wel, maar het was nou niet bepaald een opdracht.

Moet ik achter Guy aan gaan? Guy had gezegd dat ik hier moest blijven. Omdat het zijn taak is me in leven te houden. Omdat ik nog in het oerwoud zou zijn als hij er niet was geweest. Dacht ik daarnet niet dat ik

sterker was dan eerst? Hoe sterk kan ik zijn als ik de afgelopen anderhalve maand blindelings achter Guy aan ben gelopen?

Ik pers mijn lippen op elkaar en zeg in gedachten tegen Madox: *Wé gaan achter Guy aan. Volg me.*

Mijn Pandora, KD-8, loopt achter me aan naar de deuropening en wacht daar terwijl ik naar buiten gluur. Zoals in de meeste woestijnnachten zijn er geen wolken, maar wel ontzettend veel sterren. Sommigen denken aan de hand van die schitterende sterren dat een hoger wezen er de hand in moet hebben. Anderen denken dat de sterren hun leven in perspectief zetten, en die voelen zich klein worden bij al die uitgestrekte grootsheid. En ik? Ik denk aan de jurk met zilverkleurige lovertjes die mijn moeder voor me heeft gekocht; een jurk die ik nooit heb kunnen dragen, want die was voor het schoolbal waar ik niet naartoe ben geweest. Ja, sterren doen me denken aan een supermooie jurk.

Vind me alsjeblieft niet stom!

Ik wil net naar buiten gaan wanneer er iets of iemand tegen me aanbotst. Met een ruk draai ik me om en zie AK-7, de grizzlybeer, die met slaperige ogen op een bevel wacht. Hij heft zijn vermoede kop, en ik geef hem opdracht weer te gaan slapen. Hij duwt tegen me aan, alsof hij me niet zonder hem wil laten gaan, maar ik duw hem zachtjes terug. Althans, dat probeer ik.

‘Je bent te groot en te stevig, Monster,’ zeg ik. Ik gebruik de naam die ik voor hem heb bedacht. Dat was niet lang nadat we in de woestijn waren aangekomen. Ik hoorde toen dat een van de Deelnemers over AK-7 sprak als een monster. ‘Ik mag vanavond niet opvallen.’ Hij buigt zijn kop in een poging er kleiner uit te zien. Ik onderdruk een lachje. ‘De volgende keer, goed?’ AK-7 blaast door zijn neus en waggelt terug naar mijn bed. Daar laat hij zich op de grond ploffen, en dan legt hij zijn kop op zijn voorpoten. Ik onderdruk de neiging hem een kwartiertje te knuffelen. Dat is lastig omdat hij me met die chocoladebruine berenogen aankijkt. Maar ik houd vol.

Terwijl ik met Madox naast me door het kamp ren, stel ik mezelf voor als onoverwinnelijk. Ik draag geen cargobroek, maar een camouflage-

broek. Ik heb geen hechtingen in mijn buik, maar een holster om mijn heupen, als een held in een actiefilm. Guy is waarschijnlijk vastgebonden met een prop in zijn mond, en ik moet hem redden, in een regen van kogels.

Ik ontdek Guy en zijn leeuw bij de grote hut. Ik ruik ook geroosterd vlees, en het water loopt me in de mond.

Ik lijk nu meer op Madox dan op een actieheld, zo sta ik te kwijlen. Ik hoor ook muziek, en naarmate ik dichterbij kom, hoor ik ook wat er gezongen wordt.

Ik sluip naar Guy en zijn Pandora toe, ontzettend trots dat ik zo dichtbij kon komen zonder te worden ontdekt door de marinier of zijn leeuw. Guy kijkt om, en eerst lijkt hij trots te zijn dat ik er ben. Maar dan fronst hij zijn wenkbrauwen, pakt me bij de arm en trekt me omlaag.

Met een vinger tegen zijn lippen wijst hij met zijn andere hand weg van deze hut en naar de onze, alsof hij wil dat ik hem volg. Voordat ik dat doe, kijk ik door een spleet die Guy in de wand van grassen moet hebben gemaakt. Ik zie een vuurtje in het midden, weg van de brandbare wanden. Een van de twee mannen van de Zwavelloop draait het spit boven het open vuur en strooit af en toe groene vlokken over het gebruide vlees dat aan het spit zit. Links van hem staat een transistorradio, en een ruisende zender overstemt alles wat de drie met elkaar besproken zouden kunnen hebben. De andere man van de Zwavelloop zit bij de wand tussen zijn tanden te peuteren.

De vrouw in de oranje rok staat nog steeds onberispelijk gekleed voor een groot vel papier dat aan de wand hangt. Ze heeft haar hand peinzend achter in haar nek gelegd. Op het papier staan namen, en naast de namen staan cijfers en dan de naam van een kleur.

Deelnemer Joseph – 31 – Rood

Deelnemer Courtney – 101 – Groen

Ik richt mijn blik weer op de vrouw. De adem stukt in mijn keel als het tot me doordringt dat ze dezelfde dame is als in de trein vanuit Lincoln.

Toen droeg ze een groene jurk, en ze gaf mij en de twee andere Deelnemers in de coupé groene pillen. Ik vestig mijn aandacht weer op het papier, maar voordat ik meer kan lezen trekt Guy me weg, en onze Pandora's komen achter ons aan. Ik zwijg tot we vlak bij onze hut zijn, maar wel op veilige afstand van de deken voor de deuropening, zodat niemand ons kan horen.

Guy zet me tegen de wand van de hut aan, zo stevig dat het stro door mijn shirt heen prikt. Dan omvat hij mijn gezicht met zijn handen en streelt met zijn duimen over de gevoelige huid onder mijn ogen. 'Waarom kwam je achter me aan, Tella?' Hij zegt het toonloos, maar ook dringend. Deze avond vind ik dat dringende niet fijn. Ik ben nog niet vergeten wat hij eerder deze avond tegen me heeft gezegd. Ik denk aan het feit dat hij de afgelopen dagen erg afstandelijk is geweest. En dat sinds ik heb gezegd dat ik hem zou helpen een einde te maken aan de wedstrijd, we niet meer hebben gezoend.

'Ik wilde met eigen ogen zien wat ze met ons voorhebben,' zeg ik.

Guy slikt. Hij kijkt naar het zand, naar onze laarzen. Een hele poos blijft hij zwijgen. Het is griezelig stil. Ik hoor in de verte de radio, en ik vraag me af waarom ik die eerder niet heb gehoord.

Ik denk ook nog iets anders. Namelijk dat hij het helemaal verkeerd ziet wat mij betreft.

Ineens heft hij zijn hoofd, en hij laat zijn armen langs zijn lichaam vallen. 'Tella, wanneer ik je vraag om achter te blijven, is dat omdat ik dat het veiligst vind.'

Ik frons mijn voorhoofd. 'Ik kan best zelf denken zonder dat me meteen iets overkomt, hoor.'

De leeuw van Guy duwt zachtjes tegen zijn hand, maar Guy trekt zijn hand weg. De leeuw gromt ontevreden en laat zich op zijn buik vallen. Madox springt tussen zijn voorpoten, en loom slaat de leeuw naar mijn Pandora, geërgerd door het avondlijke enthousiasme van mijn vos.

'Natuurlijk kun je dat,' zegt Guy. Maar zijn gebrek aan enthousiasme is als een stomp tegen mijn hart.

Ik vertrek mijn gezicht alsof hij me echt heeft geslagen. Hij heeft dus echt geen vertrouwen in me. En hij denkt echt dat hij de enige reden is dat ik hier ben. Maar wie zegt dat ik in mijn eentje niet ook zo ver had kunnen komen? Nou, niemand kan het in zijn of haar eentje. Maar het klopt wel dat ik in het oerwoud Guy heb gevolgd, dat ik naar zijn goede raad heb geluisterd, en dat ik eigenlijk nog steeds op hem vertrouw.

Wanneer ben ik voor het laatst bij mezelf te rade gegaan?

Opeens schaam ik me voor hoe hij waarschijnlijk over me denkt. Ik wend mijn gezicht af, en ineens besef ik dat ik niet genoeg lucht krijg. Ik wil net teruglopen naar Guys hut – naar mijn hut – als een van de mannen van de Zwavelloop mijn aandacht trekt. Hij beent naar een donker vormpje op de grond. Zodra hij er dichtbij is gekomen, buigt hij zich voorover om er beter naar te kunnen kijken. Het vormpje is een dier, ongetwijfeld een Pandora, dat ligt te slapen. De man schopt tegen de Pandora, en ik doe mijn mond open om er iets van te zeggen. Voordat ik dat kan doen, heeft Guy zijn eeltige hand al op mijn mond gelegd en zegt hij zacht dat ik stil moet zijn. Vroeger zou ik stil zijn geweest. Vroeger zou ik me door hem laten tegenhouden omdat hij het het beste weet.

Nu trap ik op Guys teen, en hij trekt zijn voet weg, maar blijft zijn hand voor mijn mond houden. Ik zie aan zijn gezicht dat hij er niets van begrijpt.

De man knielt neer, en ik zie dat hij een spuitbus in zijn rechterhand heeft. Ik hoor iets tinkelen, en dan gesis. De man geeft het dier klopjes, staat op en loopt weg. Guy haalt zijn hand weg van mijn mond, en ik wankel naar achteren.

Guy lijkt zo van slag dat ik op zijn voet heb getrapt dat ik zeg: ‘Sorry, ik... Ik vond het alleen niet fijn dat je zomaar je hand voor mijn mond deed.’

Guy kijkt wat minder geschokt en slaat zijn armen over elkaar. ‘Ik wilde niet dat je iets deed waardoor je in de problemen kon raken, Tella.’
‘Ik kan heel goed voor mezelf zorgen,’ snauw ik.

Hij trekt een wenkbrauw vragend op, alsof hij wil zeggen: kun je dat echt?

Ik storm naar de ingang van mijn hut, maar blijf staan voordat ik naar binnen ga. Ik kijk om naar de Pandora die op de grond ligt. Nu de man er niet meer voor staat, kan ik zien dat het een lang en dun wezen is met over de rug een rode streep verf. Het wezen lijkt oké te zijn, dus draai ik me weer om.

Ik vang Guys blik op, en ik denk aan wat hij deze avond tegen me heeft gezegd, dat ik zonder hem nog in het oerwoud zou zijn.

Ik geef heel veel om Guy, en toch wil ik bewijzen dat hij het helemaal verkeerd heeft wat mij betreft. Dat als ik maar wil, ik alles kan, precies zoals de beroepsconsulent op de middelbare school heeft gezegd. En dat ik dat kan zonder zijn hulp. Maar ik kan het stemmetje in mijn hoofd niet tot zwijgen brengen.

Kan ik dat echt?

VIJF

De volgende ochtend word ik wakker van allerlei rumoer. De helft van de Deelnemers die ook in deze hut sliepen, zijn al weg, en degenen die er nog zijn, zijn aan het opstaan. Buiten de strowanden hoor ik een oudere man bevelen roepen. Ik kijk op de grond of Guy er ligt. Hij weet misschien wat er aan de hand is. Hij weet vast wat we moeten doen.

En dan herinner ik me weer wat er de vorige avond is voorgevallen, en mijn keel voelt meteen dichtgeknepen. Ik pak Madox op en vastbesloten sta ik op. De vos friemelt in mijn armen en likt mijn kin. Ik veeg het spuug weg en houd mijn armen lager, zodat hij er niet meer bij kan. Het maakt hem niet uit. Dan likt hij mijn hand maar.

‘Kom, Monster,’ zeg ik tegen AK-7. De grizzlybeer schommelt op vier poten opgewekt achter me aan. ‘Volgens mij kun je wel een winterslaap gebruiken,’ zeg ik omdat hij zo slaperig kijkt. De beer wrijft met zijn grote lijf tegen me aan, en ik houd Madox nog maar met één hand vast om met mijn andere Monster achter zijn oor te krabbelen. Hierdoor kreunt hij als een ware grizzlybeer, een geluid waar de Pandora’s die nog in de hut zijn erg nerveus van worden.

Buiten, in het verblindende zonlicht, staat een man die voor de Zwa-velloep werkt met aan zijn voeten een kistje. Gespannen trek ik het apparaatje uit mijn zak. Dat knippert niet, maar het hoeft me ook niet te vertellen wat ik al weet. Dit is het moment waarop we besluiten hoe dapper we zijn. Of we bereid zijn verder te gaan, of we bereid zijn weer ons leven op het spel te zetten om dat van onze familieleden of vrienden thuis te redden.

Al maakt het me woedend, toch zoek ik Guy met mijn blik. Ik laat mijn ogen over Deelnemers, Pandora’s en kilometers afgrijselijk zand dwalen. En dan zie ik hem. Hij staart naar me, met zijn trotse leeuw naast zich. Guy zet een stap in mijn richting, bedenkt zich en blijft staan. Hij lijkt te aarzelen. Misschien is hij nog boos dat ik gisteren niet naar hem heb geluisterd. Nou, dat is dan maar zo. Ik vind het vervelend dat